
Добрудна

1.

Върла зима.

Снѣгъ полетата затрупва,

Прѣспи трупа въ равнинитѣ.

Пѣе буря, клони кърши —

Нигде пжть и бродъ,

въ туй царство на смъртъта. . .

Само тя едничка скита —

Пжтищата сж за ней открити.

Въ села и градове, съ коса въ ржка —

Обикаля всѣка порта

Кръсть чертае. . . отминава.

Тя си знае:

Работата ѝ е вѣчна —

все една и сжща.

Никой нѣма да отбѣгне,

Никоя врата забравена не ще остане.

Кръсть на всѣка порта

тя ще сложи.